

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишен абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣлен брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Мисията на нашата национална църква.

Родната православна църква презъ течение на вѣковетѣ е била хранителница на вѣрата, религиознитѣ традиции и на цѣлата духовна съкровищница на нашия народъ.

Родната църква и въ далечното и въ близкото минало, си е изпълнила своята мисия, съ завидна упоритост, постоянство, ненадминато мъжество и съ всегложка жертви, себеотрицание и християнско примирение. Тя има право да се радва на обща признателност и дълбоко почитание.

Родната църква, обаче, днесъ има да изпълнява една още по-голяма мисия, единъ мандатъ отъ извънредно голѣмо значение: да организира и ръководи достойно религиозния, нравствения и етнически животъ на цѣлокупния български народъ — обединенъ въ неговитѣ исторически, етнографически и географически граници. Тази трѣбва да бжде основната мисълъ и директива дадена на нашитѣ духовници, които отидоха да занесатъ благата вѣст на довчерашия робъ, че сж свободни и нераздѣлна частъ отъ българския народъ за вѣчни времена — и духовно сплотени около родната православна църква.

Тѣ не трѣбва да допускатъ чуждата пропаганда да прекрачи прага на новоосвободенитѣ земи, за да внесе смутъ въ изстрадалата душа на довчерашия робъ. Агенти на протестантската и католическа пропаганда, които години правятъ усилия да разединятъ духовно народа ни, нѣщо което българския народъ не одобрява, ще се опитатъ да проникнатъ тамъ — подъ форма на кореспонденти, фотографии и други най-малкото — веднага ще ги задавятъ съ тѣхнитѣ вестници и книжнина.

Единъ отъ тия органи на чуждата програма се похвали вече, че е прекрачилъ границата.

Нека, прочее, нашитѣ представители следятъ да не би и тамъ да се пренесе бацила на разложението.

Ако днесъ въ Англия има 40 — 50 религиозни секти (вѣчно враждуващи помежду си, а въ протестантскитѣ страни и специално въ Америка надъ 400 секти, това не трѣбва и не може да се допусне въ нова, млада и обединена България.

Ние не сме нито велика Ан-

глия нито Америка съ конгломератъ отъ народи, които само за да могатъ да ги експлоатиратъ и политически потискатъ, допускатъ такъвъ единъ духовенъ хаосъ. Привидната лицемѣрна религиозна свобода, съ която тамъ така се парадират, има политическа подкладка. Религиознитѣ борби сж изтощавали народитѣ и сж имъ отвличали вниманието отъ другитѣ голѣми въпроси и борби.

Въ английскитѣ колонии и въ американскитѣ щати благовидната религиозна свобода е въ контрастъ съ черния тероръ и икономическото робство.

Тѣхнитѣ агенти у насъ, протестанти и „разниисти“ трѣбва да бждатъ публично изобличени и изгонени отъ предѣлитѣ на нова, обединена и напълно вече свободна България!

Българскиятъ свещеникъ никога не е напускалъ народа си. Той е билъ въ всички времена неговъ учител, наставникъ и народенъ мъченикъ. Духовната ни структура е напоена съ духа на православието, най-силното ни оржие и стимулъ къмъ нравственъ и националенъ възходъ.

Днесъ, когато представители на българската духовна властъ прекрачватъ предѣлитѣ на довчерашиятъ изкуствени граници създадени въ Ньой — въоръжени съ кръста Господень, съ словото Божие и братска любовъ отнасятъ благата вѣст на свободата, ние ги приветствуваме съ любимиия български поздравъ: „На добъръ часъ!“ На добъръ часъ вамъ братя, народни труженици и просвѣтителни. Нека духа на св. Климента Охридски и на св. Наума да ви ръководи и вдъхновява въ вашата трудна, но благодатна и високо народна задача.

Отворено писмо¹⁾

До Ново-Садския Епископъ Иринеи.

Нѣмамъ честта да Ви познавамъ лично. По чинъ съмъ недостоенъ Божий иерей. При все това, вземамъ перото да Ви пиша настоящето отворено писмо, понеже се осланямъ на Вашитѣ архипастирски думи: „Ето, това е нашата задача, — да работимъ за това разбирателство между народитѣ; ние, сърби и българи, имаме една вѣра, единъ езикъ, а живѣемъ въ несъгласие; нека се обединимъ чрезъ общата воля за стремежъ къмъ висша любовъ; нашето бждаще, нашиятъ пътъ е — волята Божия: вѣчна обичъ, вѣченъ съюзъ!“ („Църковенъ Вѣстникъ“ бр. 32—33 отъ 8.X. 1927 год.). Не се съмнявамъ въ искренности на тия Ваши пожелания. Обаче, тия пожелания Вие ги изказвате у насъ и за насъ. Но позволете ми да Ви попитамъ: отправихте ли сжщитѣ тия пожелания и къмъ сръбския народъ и неговитѣ управници? И, ако сте ги отправили, какво сж Ви отговорили?

Кажете ми, Преосвещеный Владико, възможни ли сж *вѣчна обичъ и вѣченъ съюзъ* между двата братски славянски народа, българи и сърби, когато Вашето правителство, до думитѣ на неговия депутатъ отъ Скупщината г. Ст. Радича, е превърнало Македония, тая хубава и многострадальна българска земя, въ Бастилия? Не желая да влизамъ съ Васъ въ полемика, за да Ви доказвамъ исторически, етнографически и географически дали Македония е населена, въ по-голямата си частъ, съ българи или не. Това отдавна сж сторили именити историци, етнографици и пътешественици, дори и Ваши, отъ най-скоро време до днесъ, та не остава на мене да се занимавамъ съ тоя отдавна разрешенъ въпросъ.

Каква е народността на населението въ по-голямата си частъ на злочастна Македония, отъ даннитѣ на недавна миналото. Нѣма да цитирамъ статистически сведения на Българското Правителство и Св. Екзархия. За Васъ и Вашето Правителство тия сведения може да не сж убедителни.

Кагато въ Македония нѣмаше нито една сръбска епархия, тукъ таме имаше по нѣкое училище съ 5—10 ученика, за които се знаеше по какъвъ начинъ се отваряха и какви ученици и какъ се приемаха, въпросътъ съ българскитѣ епархии и училища стоеше съвършено иначе. Рускиятъ „Церковный Вѣстникъ“, органъ на Петербургската Духовна Академия, чийто отдѣлъ за славянскитѣ църкви се водѣше отъ покойния професоръ Ив. С. Пальмовъ, добъръ вашъ приятель, който Ви гостува въ гр. Нишъ презъ 1914 година, когато се празнуваше 1600 годишнината отъ Миланския едиктъ, ето що писа: „Въ Македония имаше седемъ български епархии, отворени хиляди български училища, които наброяватъ съ десетки хиляди ученици“ („Ц. В.“ бр. 11, стр. 349 отъ 1902 год.).

Питамъ Ваше Преосвещенство: сжществуватъ ли днесъ тия български епархии и хилядитѣ български училища? Нали нѣма нито помень отъ тѣхъ? Не се съмняваме, че между хилядитѣ отъ тия ученици, се ще

да има нѣкои днесъ въ Скопския затворъ, подложени на безчовѣчни мъжки и страдания отъ Вашето Правителство, само за това, *защото сж се учили нѣкога въ тия училища и сж българи.*

Вие, Ваше Преосвещенство, който въ своята речъ, произнесена въ храма „Св. Александъръ Невски“ на 1 октомврий т. год., ни говорите за „езикътъ на любовта“, проговорихте ли съ сжщия тоя езикъ на Вашето Правителство, че пътътъ, по който върви не е пътъ на волята Божия: *„вѣчна обичъ, вѣченъ съюзъ!“* Защо не последвате примѣрътъ на св. ап. Павла, та да отправите едно послание до Вашитѣ братя во Христѣ и Правителството Ви, да освободятъ отъ затвора нещастнитѣ българи и ги приематъ като свои братя, тѣй както Филимонъ прие своя робъ Онисимъ, който примѣръ навеждате въ речта си? Ето, сега Вамъ се отдава щастливия случай да обезсмъртите Вашето име, като истински Христовъ пастирь. Действително, ако църквата и Правителството Ви последватъ примѣра на Филимона, освободятъ поробенитѣ българи въ Македония и ги приематъ за свои братя, като имъ дадатъ сносни човѣшки права, и позволи да отварятъ църквитѣ и училищата си, тогава наистина, ще се съглася съ Васъ, че „Голѣмиятъ социаленъ въпросъ е решенъ, не чрезъ агенти; не чрезъ заповѣди и закони, а чрезъ принципа на братството и любовта“ (к. н.) „Ц. В.“. Не сторите ли това, позволете ми да Ви кажа, че въ произнесената Ви речъ въ София нѣма нищо искрено и християнско. А каква може да бжде тя, Вие сами разберете.

Накрай, позволете ми да Ви напомня, че правдата, рано или късно, ще възтържествува, защото *Богъ поругаема не биваема*, казва св. Апостолъ Павелъ. Това свидетелствува историята на народитѣ.

Ако съ настоящето си писмо се считате въ нѣщо оскърбени отъ мое смирение, простете ми.

Варна, 14.XI 1927 г.

Съ синовно почитание,
Архим. Иннокентий.

Редактира комитетъ.
Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Статистически данни.

Отъ една анкета за изхранване на ученицитѣ въ единъ ограниченъ районъ е констатирано, че 7—8% закукуватъ сутринъ, 25% закукуватъ съ малко хлѣбъ, остатъка — не закукува нищо.

Че туберкулозната смъртностъ у насъ намалява говори факта, че до като презъ 1928 г. на 100,000 жители се е падало 300 смъртни случаи отъ туберкулоза, днесъ на 100,000 души умираатъ отъ сжщата болестъ 200 души. Едно намаление на смъртността отъ Т. В. С., въ сравнение съ времето отъ преди 1928 г., съ 30%.

Прахътъ, който е неизбеженъ за известни занаятчици, като напримѣръ, каменоделци, стругари, металургисти, воденичари, хлѣбари, миньори, печатари, улични метачи и др., дава най-висока смъртностъ отъ туберкулоза.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

Встъпване въ брак съ наложникъ (наложница).

(Изъ практиката на Духовния Сждъ).

Причинитъ за разторгване на законноключенъ бракъ сж изброени въ чл. 187 на Екз. Уставъ. Въ точка 2. отъ този членъ на Устава се съдържа — материята, която закръгля прелюбодѣянieto, като причина за разводъ. Тая точка гласи: „Законно сключенитъ бракове се разторгватъ, когато едно отъ бракосъчетанитъ лица наруши светостъта на брака чрезъ прелюбодѣянieto“.

Въ тази статия ще спра вниманието на заинтересованитъ отъ въпроса върху една само страна на тази обширна материя. Нѣколко окръжни писма — тълкувания на ал. 2 отъ чл. 187 на Е. У. — дадени отъ Св. Синодъ презъ разни времена, разглеждатъ въпроса, съ който искаме да заинтересоваме читателя: встъпване въ бракъ съ наложникъ (наложница). Така окр. отъ 7.XII.1904 г. гласи: „Щомъ мжжътъ е станалъ причина М. С. да се прибере на незаконножителство при Я. Д., разрешава ѝ се, по църковно снисхождение, да встъпи въ бракъ съ Я. Д.“ Решение пъкъ отъ 8.XII.1926 г. № 334 — нарежда: „Възбрана за бракъ съ наложникъ следва да се налага само въ случаи, когато наложникътъ е станалъ причина, да се разстрои семейния животъ между съпрузитъ“. Нѣма да цитираме номерата на всички решения и окръжни писма, които третиратъ нашия малък проблемъ; тѣ сж изредени въ Е. У. (Танчово издание) отъ стр. 37 до 43. Едно отъ тия решения дава право на виновната въ незаконножителство страна да встъпи въ бракъ съ наложника си, защото тя „била принудена да подири подслонъ и препитание и да заживѣе внебрачно, за да може да спаси себе си отъ гладна смъртъ“. Друго повтаря цитираното по-горе Синодно окръжно: „Може да се разреши бракъ съ наложникъ, който не е станалъ причина да се разстрои семейния животъ на странитъ, понеже заживѣлъ съ нея нѣколко години следъ раздѣлата съ съпругата...“

До тукъ е успѣло нашето църковно-правно законодателство да разработи интересващата ни материя. И такава разрешение на въпроса — мисля — безъ да уврежда общественитъ интереси и безъ да е въ противоречие съ най-проститъ вѣрски правила, е било правилно и резултатно.

На практика, обаче, приложението на този принципъ, при дадени условия (наложника да не е причина за разстройство на другото семейство и, обикновенно, жената да

е принудена къмъ такова незаконножителство отъ грубитъ условия на живота) е дало не твърде желателни резултати.

Ето единъ примѣръ, избранъ напосоки.

Съпрузитъ се раздѣлили безъ на лице да има законни причини за разводъ. Жената, по-често селянка или работничка въ фабрика, останала безъ работа, принудана отъ глада, се прибрала при другъ мжжъ и заживѣла съ него незаконно. Мжжътъ, селенинъ съ имотъ, който има нужда отъ работна ржка, съ стара и болнава майка и две малки деца, сжчо прибралъ и заживѣлъ съ друга жена внебрачно. Това е добре, но ако тя е свободна за бракъ. А случва се и тя да е изоставена отъ мжжа си сжчо „безъ законни причини за разводъ“. (Защото, каже, кой другъ освенъ пакъ парясникъ ще ме вземе мене — напустнатата!) Отъ показанията на свидетелитъ, хора прости неграмотни (изъ нашата Епархия и гагаузи, незнаещи добре български езикъ), твърде слабо може да се установи, кой по дата пръвъ е нарушилъ светостъта на брака. Независимо отъ това „грубитъ условия на живота“ вече сж наложили тежкия си прѣстъ върху тѣзи двойки: отъ новитъ незаконни връзки има народени деца...

Пита се сега, подпадатъ ли тия нещастници подъ закрилата на цитиранитъ вече окръжни и може ли да се разреши на тѣ съставенитъ нѣколко незаконни двойки да встъпятъ въ бракъ, следъ като имъ се даде разводъ по причина на прелюбодѣянieto, тѣ като липсватъ други законни причини за разводъ. Съ други думи, може ли Духовниятъ Сждъ да узакони едно беззаконие! Християнската съвестъ на мнозина сждници диктува, да бждатъ милосърдни както къмъ възрастнитъ, тѣ и къмъ малкитъ деца произлѣзли отъ незаконитъ съжителства. Безспоренъ фактъ е, че нѣкой Епархийски Съвети сж усвоили такава практика и даватъ доста широко приложение на посоченитъ Синодни решения, като разрешаватъ бракъ съ наложникъ, щомъ не може да се установи друга причина за разводъ и щомъ наложника не е причина за разстройство на другото семейство.

Тукъ, обаче, не спира работата. И не това е нередното въ случая. Заплашителното се състои въ това, че такива случаи зачестиха напоследъкъ. Разглежданата отъ мене църковно-правна материя е станала добре известна на широкъ кръгъ

Свободна трибуна.

Числото на звѣра-666.

Това число посочено въ Апокалипсиса (Откровение — последната книга въ Новия-Заветъ, писана отъ св. Иоанна Богослова) опредѣля броя на антихристовитъ типични представители-ересиарси, водачи на секти и т. н., действащи въ свѣта презъ всички времена до самоличното негово явяване... Този тѣхенъ брой, вѣроятнo, ще се опредѣли по следния начинъ. — Буквитъ съставлящи антихристовото име, превърнати въ цифри и събрани въ едно, ще даватъ посоченото въ Откровението число — 666. Въ връзка съ числото на първенцитъ-антихристови служители стои и друго пророчество на св. Иоана Богослова (Откр. 13; 16 — 17).

— На свѣтовната сцена ще се появятъ две силни държави: двуроговия звѣръ; тѣ ще бждатъ сподвижници на Антихриста и ще вършатъ много чудеса съ силата и властъта Антихристовата, за да прелъстятъ все-

публика...

Ето последствията: двама съпрузи подаватъ молба за разводъ по п. 3 на чл. 187. — по несходство на характеритъ и мораленъ тормозъ, произтичащъ отъ това несходство. Разводъ не имъ се дава, защото сждътъ не намира този мораленъ тормозъ тѣ силенъ и това несходство тѣ голѣмо между селянинъ и селянка почти съ една култура и вкусове, та да разстрои едно семейство въз основа на проникналия и по селата модеренъ принципъ за различие на характеритъ. Следъ три месеца сждитъ съпрузи се явяватъ предъ сжщия сждъ съ сжщото искане за разводъ само че по п. 2 за прелюбодѣянieto и нарушение светостъта на брака което извършили почти едновременно по силата на грубитъ закони на живота и двамата съпрузи... И сждътъ се вижда принуденъ да даде разводъ и да разреши бракове съ наложници, въз основа на цитиранитъ решения и тълкувания на п. 2 отъ чл. 187 отъ Е. У. като въ душата си съзнава, че това не е редно и че той узаконява беззаконieto, понеже формитъ на закона сж създали вече дълбоки следи въ сждебната практика. Мжжътъ има имотъ, дечица, стара майка и т. н. Жената, крайно бедна и да не тргне по широкия пжтъ на грѣха изъ улицата се прибрала за прехрана...

Животътъ ли е напредналъ или брачното законодателство изостанало?

ленната: „Двуроговиятъ звѣръ правѣше щото всички жители на земята, да приематъ белегъ на дѣсната ржка или на челата си, та да не може никой да купи или продаде, освенъ оная, който има „белега“ или „името звѣрово“, или „числото на неговото име“.

Сжщиятъ апостолъ и евангелистъ Иоанъ бележи още.

— Тукъ е мждростъта; който има умъ, нека опредѣли числото на звѣра, защото е число на човѣкъ и числото му е 666. (Откр. 13; 18). Какви човѣци по свѣта носятъ това гибелно име? Самъ Иоанъ Богословъ отговаря: „Всѣки духъ, който не изповѣда Исуса Христа; дошелъ въ плътъ, не е отъ Бога, такъвъ е антихристовъ духъ, за когото сте чули, че иде и сега е на свѣта“. (I Иоан. 4; 3).

Св. Иринеи Епископъ Лионски (ржкоположенъ отъ св. Поликарпа Смирненски-ученикъ на св. Иоанна Богослова) намира, че това сж били „докетитъ“, които изповѣдвали изопачено богочовѣшката природа на Господа Нашего Исуса Христа. Докетитъ самоволно се отлъчили отъ единение съ Църквата и вѣрата.

Споредъ насъ, рожби и последователи тѣхни сж еретици и сектанти, който вървятъ по пжтя на докетитъ и по пжтя на своя баща — Сатаната. Спасителтъ нарича такива — лъжепророци. Св. Иринеи ги назовава още лъжеапостоли, лъжеучители, съблазнители, лукави работници, служители на Сатана и антихристи, а събранията имъ — „сатанински сборища“. Волята на Спасителя е — да събере всички въ една кошара и да бждатъ едно стадо и единъ Пастиръ. Последователитъ на Антихриста, белязани съ числото на звѣра, съблазняватъ и разколебаватъ незакръпналитъ въ вѣрата и така разпильватъ Църквата Христова. Тѣ се представятъ за благочестиви, но нѣма да успѣятъ повече (II Тимот. 3; 9). Числото 666 може да се попълни съ всички по-стари или понови водители на тѣпи, секти, религиозни и философски кржжози и тайни и явни организации, отричащи Христа Спасителя и борящи се противъ Неговото свято име: иновѣрци, комунисти, масони.

Общъ изводъ.

Ереси и секти внасятъ разединение и разложение въ свѣта, като постепенно подготвятъ почвата за идването на Антихриста. Комунизмътъ пъкъ и юдо-масонството се стремятъ чрезъ революция, наведеная да осществятъ възцаряването на Божия врагъ Антихриста въ свѣта (Откр. 13; 5, 7, 8 и Данаилъ, 7; 25).

Свещ. Василий Т. Стаменовъ.

Пжтя къмъ щастieto.

Нѣкога св. Иустинъ философъ дълго се луталъ подобно на заблудена овца въ планински лабиринтъ и търсилъ синята птичка на красивото щастие. И често пжти, когато си мислѣлъ, че я догонва и може да я хване и затвори на вѣчни времена въ нержкотворния кафезъ-сърдцето, тогава тя като нѣкакво бѣло привидение се изплъзвала изъ ржцетъ му и го потопявала въ още по-голямъ печаль. Понѣкога той просто недоумявалъ, кжде може да намѣри извора на тихото щастие, за да се напие отъ него до насита. Паритъ, знаейтъ той отъ личенъ опитъ, никога не правятъ човѣка истински щастливъ. Общественото положение — това е нѣщо преходно, което по-скоро прави нещастенъ човѣка, отколкото щастливъ. Св. Иустинъ не намиралъ щастieto и въ стремежа къмъ властвуването, защото въ този стремежъ засѣхвали най-нѣжнитъ чувства на човѣшкото сърдце.

Само въ сѣня се чувствувалъ порадостенъ, но то било повече измама отколкото действителност. Тогава неговиятъ духъ литвалъ въ страни далечни и непознати, тамъ дето

щастieto е легнало въ основата на всичко, грабвалъ този цененъ даръ въ ржцетъ си, буйно го притискалъ до развълнувани гърди и блаженна усмивка озарявала неговото лице. Но щомъ почувствувалъ първитъ трепки на разсъненитъ си очи съ прискърбие узнавалъ, че това е било само сладъкъ и приятенъ сѣнь.

Не веднажъ търселъ щастieto и въ най-различнитъ философски дисциплини. Съ свѣтла надежда прегръщалъ известно учение, което бързо изоставялъ, за да се отдаде на друго. Така най-после той се намѣрилъ предъ дверитъ на новото учение на Исуса Назареца, което бавно, но сигурно се затвърдявало между хората. Нѣщо трепнало въ него. Той почувствувалъ, че нѣкаква таинствена възродителна сила обновява цѣлото му същество. Свѣтло и лека станало на душата му. Въ проповѣдъта за чудната саможертва въ полза на близкия св. Иустинъ философъ открилъ своето щастие.

Сега той разбралъ какво трѣбва да работи всѣки човѣкъ, за да се почувствува напълно щастивъ. И огъ този моментъ до неговата мжчени-

ческа смъртъ, живота му представлявалъ нанизъ отъ добродетелни дѣла.

И въ днешно време мнозина чувствуватъ голѣма празнота въ душата си. Всячески се стремятъ да запълнятъ съ нѣщо тази празнота, но все не успѣватъ. Много, като св. Иустинъ философъ се лутатъ налѣво-надѣсно и търсятъ извора на щастieto. А то, щастieto, като свѣтулка въ непрогледенъ мракъ, се явне предъ тѣхния взоръ и тѣкмо когато стремително се насочатъ къмъ него, съ явни домогвания да го хванатъ, то изчезва. Като че ли на пръвъ погледъ щастие за човѣка нѣма. Щастieto за нѣкои е само блѣнуванъ идеалъ, защото никога никой не може да го достигне, да го зкдържи при себе си, да му се порадва тѣ, както майката се радва на първата си рожба. По тази причина нѣщо обикновено е човѣкъ да се мисли за голѣмъ нещастникъ.

Но не. Щастие има, стига само да знаемъ по кой пжтъ да тргнемъ, за да го достигнемъ. Св. Иустинъ философъ вѣрно е разбралъ, че само въ любовъта и помощъта къмъ близкия човѣкъ може да открие своето щастие. Този е действителния пжтъ, който води къмъ радостъта. Самъ Исусъ Христосъ казва, че „нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това,

да помогне на своя ближень“. И въ вѣрностъта къмъ това свое свято задължение, ние трѣбва да търсимъ залога на нашето блаженство.

Свѣта е преизпълненъ отъ страдания, неволи и тегла. Много хора сж обречени да носятъ цѣлъ животъ бремето на нещастieto върху себе си. Много хора изживѣватъ днитъ си потопени съ голѣми страдания. Много хора затннали въ мизерия отправятъ къмъ насъ умоляющъ погледъ за помощъ. Ще трѣбва ли да ги отминемъ съ хладно безразличие, безъ да имъ кажемъ, ако не можемъ да имъ помогнемъ съ друго, поне една утешителна дума? Тѣ изискватъ отъ насъ много малко, за да посладятъ живота си. Понѣкога само искреното съчувствие може да разтопи мжката що тегне на тѣхнитъ сърдца и малъкъ лжчъ на духовно щастие и радостъ да ги озари. Ние търсимъ щастieto. Ето широката възможностъ да го откриемъ и задържимъ. Въ проумѣването на чуждитъ болки и страдания ние ще запълнимъ и празнотата на нашитъ души. Въ това се състои нашето щастие. Нима не сте го почувствували? Всѣки единъ отъ васъ е изживѣлъ по нѣколко сладки мига на голѣма радостъ, когато е можалъ съ нѣщо, макаръ и най-нищожно, да облекчи болкитъ на единъ стра-

Българската история

на вниманието на Българската Академия на Науките и на нашия св. Синод.

България прибра почти всичките си чеда подъ родната стръха. Това, за което мечтаха и се бориха бащите и дъдите ни; това, за което въ миналото дадохме безброй скъпи и свидни жертви, днес е свършен факт.

Настъпни момента, жреците на българската наука да поднесат на своя народъ неговата история, наистина на простъ, ясенъ и достъпенъ за широките народни маси езикъ. История, безъ теории и предположения, безъ безброй имена и дати. История, наистина повествователна, като хубава и прекрасна повест, която да увлича, затрогва и пленява читателя. История, която да бжде търсена отъ гражданина и селянина, тъй както нѣкога нашите дѣди сж търсѣли и чели историята на Александра Македонски, историята на многострадалната Геновева, записките на Захари Стоянова и пр.

Или, както нашите деца съ увлѣчение четатъ историята на Робинзона Крузо и трагедията на Чичо Тома.

История, съ която да се гордѣе племето ни и отъ която трѣбва да се види нашия произходъ като нация: кои сме ние, где сме се родили, какъвъ пжтъ сме преминали до сега; борбитѣ що сме водили; славата и подвизитѣ на миналитѣ ни поколѣния; паденията и страданията що сме претърпѣли. Творчеството на племето ни въ всички отрасли на духовната и материална култура.

История, отъ която да се вдъхновяватъ нашитѣ поети, писатели и художници. История, която да даде криле на младежта, куражъ на земеделеца и сила на цѣлия трудящъ се народъ; духъ на саможертвие и свещена любовъ къмъ всичко родно — на българския войнъ, които по подражание на своитѣ предшественици — да обвиятъ и тѣ знамето си съ безсмъртна слава. История, която да бжде настояща книга за народа ни, нарѣчникъ и справочникъ за свещеника, учителя и всѣки книжовникъ. Крупнитѣ културни, исторически и национално църковни събития да се илюстриратъ отъ нашитѣ художници по единъ вѣренъ и високохудожественъ начинъ. Картинитѣ да говорятъ сами за

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 10).

Православенъ. Наистина, вие протестантитѣ, по думитѣ на ап. Павелъ, сте хора само душевни. Отъ много умъ, прекалявате, рушите онова що Богъ е наредилъ, не слушате заповѣдитѣ Божий. Ето на, съ кръста се подигравате, като ги слагате само на молитвенитѣ си домове, но не и на себе си. Впрочемъ, вие и храмове нѣмате!...

Протестантинъ. Но това, гдето нѣмаме храмове като другитѣ християни, ние правимъ възъ основа на Св. Писание. Отворете книгата Дѣян. апостолски и прочетете въ 17 г. 24 ст. Тамъ е писано: „Богъ, който е създадъ мира и всичко, що е въ него... не живѣе въ ржкотворени храмове“.

Православенъ. Тука вижъ грѣшишъ. Да се правятъ храмове е заповѣдалъ Самъ Господъ, когато е рекълъ на Мойсея: „кажи на синоветѣ израилеви, да ми направятъ свещище...“ (Иск. 25 глава). За Соломона е рекълъ „той ще пострси домъ на Моето име“ (III Царст. 7, 13). „Било е слава Господне и чрезъ пророкъ Агея: „Тѣй казва Господъ Саваотъ... носете дърва и постройте храмъ“ (Агея 1, 3—8). На патриарха Якова Богъ сжчо е заповѣдалъ да му съгради свещище и да му нарече името „Богъ на ветилъ“ (Бит. 35, 7). На Давида сжщо... „домъ Господенъ“

самото събитие, за епохата и за българския битъ изразенъ въ формитѣ и облѣклото на тогавашнитѣ представители. Съ една дума — всичко да бжде отражение на времето.

Нуждата отъ една такава, що годе пълна история е крещяща. Това е една необходимостъ за обединена България.

Кой може да попълни тая празнина? Само Българската Академия на наукитѣ съ близкото съдействие на Св. Синодъ: обявайки конкурсъ за написването ѝ между нашитѣ историци и художници.

Нека това епохално дѣло бжде най-скъпия даръ, донесенъ на българското племе, отъ неговитѣ най-добри, най-просвѣтени и най-високопоставени синове, които той обича, съ които той се гордѣе и които вѣчно ще имъ бждатъ признателни.

Прот. П. Ик.

(Второз. 22, 2—5). Нѣщо повече. Богъ далъ плана съ деталитѣ на Своя св. храмъ. Да ми направите свещище, по всичко, както ще ви покажа Азъ; образътъ на скинията, и образътъ на всичкитѣ ѝ сждове така да направите... ковчегъ отъ дърво ситимъ... свещището отъ чисто злато... И да палатъ свещитѣ Му, за да свѣтятъ предъ Него... синоветѣ да донесатъ елей (масло за кандилата) първотокъ — чисто, за свѣтене, да горятъ винаги кандилата, отъ вечеръ до утринъ, предъ Господа...“ (Иск. 25 и 20 глава). И още добавилъ Богъ. Всичко това да е за „слава и красота“ (Иск. 28, 40). Да има „Св. Храмъ“ (Иск. 25), „Св. Олтарь“ (Бит. 35, 7; Иск. 27, 1); „Св. Престолъ“ (Иск. 25, 23), „средна часть на храма, която да се отдѣля отъ олтаря съ завѣса“ (Иск. 26, 30—31; 27, 21); „притворъ или външна часть на храма съ стълбове“ (Иск. 27, 9—10); „Св. сждове“ (Иск. 25, 9); „Св. Одежди“ (Иск. 28, 3; 27, 19); „Мантия съ звънци — златна и цвѣтна“ (Иск. 29, 31—35); „Корона — митра кидаръ“ (Иск. 29, 27—38); „нагрѣдникъ“, „хитонъ“, „поясъ“ и др. (Иск. 28, 3—4); „кандилница — тамянь“ (Лев. 16, 12—13; Иск. 30 глава); „масло — кандила — три и седемъ свещници“ (Иск. 25 глава, 27 гл., 30 глава).

Протестантинъ. Всичко това не оспорвамъ, но това е било въ Ветхия Заветъ. Въ Новия Заветъ всичко старо е отмѣнено.

Православенъ. Напротивъ, по отношение на храма нѣма дори думичка за отмѣна. Самъ Христосъ е ходилъ въ храма за молитва и го ревнувалъ за Своя Слава: „Писано е: домътъ Ми ще се нарече домъ за молитва (Мат. 21, 13; Марк. 11, 17; Лук. 19, 46). „Който се кълне въ храма, кълне се въ него и въ Този Който живѣе въ него“ (Мат. 23, 21); „Кое е по-големо, дарътъ или жертвеника, който освещава дара“ (Мат. 23, 19)? Христосъ е получавалъ въ храма всѣки денъ (Марк. 14, 49), и го наричалъ домъ на Своя Отецъ: „Защо ме търсите (другаде) не знаете ли, че Азъ трѣбва да съмъ въ това, що принадлежи на Отца Ми“ (Лук. 2, 49). И апостолитѣ „всѣкога били въ храма, славяйки и благославяйки Бога“ (Лук. 24, 53). Дори ап. Павелъ различава обикновенитѣ домове отъ храмове, когато напжтства женитѣ, да мъл-

чатъ въ време на служба (I коринт. 14, 33-34).

Протестантинъ. Не мога да съгласувамъ току що приведенитѣ отъ васъ новозаветни текстове, които ясно и недвусмислено подкрепятъ вашитѣ храмове, да съгласувамъ това съ думитѣ на Христа: „Ти кога се молишъ, влѣзъ въ стаята си и като затворишъ вратата, помоли се“ (Мат. 6, 6).

Православенъ. Въ тѣзи Христови думи се говори не за тази молитва, която е обща, но за отдѣлната молитва. Това, вѣрвамъ, разбирате добре. Това е единъ предпазенъ съветъ, да не се молятъ християнитѣ като фарисейтѣ по жглитѣ на улицитѣ. Христосъ упрѣква такава фарисейска лицемѣрна молитва (Мат. 6, 5). Общата обаче молитва, общитѣ молитвени събрания, Той (Христосъ) е благославялъ (Мат. 18, 12-20).

Протестантинъ. Така е. Благодаря за пояснението. Но още единъ въпросъ около св. Божии земни храмове. До кога ще сжществуватъ на земята храмове? Задавамъ ви този въпросъ несржчно, за да ви послушамъ още малко. Приятно ми е да, беседувамъ съ подготвенъ богословъ за да науча такива нови за менъ нѣща, които нашитѣ пастори преиначаватъ.

Православенъ. До второто пришествие Христово и настъпването на бждащия животъ. Тайнозрителтъ Св. Иоанъ Богословъ въ него бждащъ животъ... „храмъ не е видѣлъ вече, защото (Самъ) Господъ Богъ Вседържителъ (билъ) Храмъ и Агнецъ“ (Откр. 21, 22). А до второто пришествие тука въ храма земни Той ще се явява на своитѣ вѣрни (Дѣян. 22, 17 и др.), храмовото жилище ще е вѣчното Негово (Божие) пребивание (II Паралеп).

Протестантинъ. Обещайте ми, моля ви се, следующия пжтъ пакъ да говоримъ за църквата и храма Божии. Това ме много заинтересува.

Следва

ЦЪРКОВНИЯ МАГАЗИНЪ

на

Атанасъ Топлийски

София — Алабинска — № 33

разполага съ всички църковни потрѣби за обзавеждане на църквитѣ, както и съ голѣмъ изборъ на домашни религиозни украси, икони и картини изъ Евангелскитѣ събития.

За църквитѣ въ новитѣ земи — специално намаление.

Искайте илюстриранъ каталогъ.

далецъ. Тогава нѣкакво особено задоволство пропълзява по цѣлото ви сжщество. Вамъ става и леко и свѣтло на сърдцето. Вие се радвате, че сте успѣли да намалите неговитѣ страдания, че сте успѣли да влѣете струи на лекота въ неговия животъ. Въ този моментъ ви се иска да прегърнете цѣлия свѣтъ и да облекчите болкитѣ на всички хора. Тогава живота ви се струва тѣй красивъ и примамливъ, че вие за нищо на свѣта не искате да се лишите отъ него. Този човѣкъ, който може да примѣси мжката на едно изтерзано сърдце съ радостта, той непременно е щастливъ. А да бждешъ щастливъ човѣкъ, това ще рече, да възвишишъ духа си; да го направитѣ неприсъственъ на сивотата на празнитѣ дни; да живѣешъ съ болкитѣ и страданията на всички хора по свѣта; да превъзможешъ всичко скоропреходно и временно; да преплувашъ съ силна вѣтра презъ океана на хилядитѣ опасности; да преминешъ успѣшно перипетиитѣ на мжчното осъвършенствуване; да изгоритѣ въ пламъка на райската любовъ; да се слѣшешъ въ всемира; да се окъпешъ въ ослѣпителнитѣ лъчи на великата радостъ, за да се съединишъ и успокоитѣ въ вседъщието на Бога. Необходимо е, обаче, преди да се преимзпнмъ

отъ желанието, да внедримъ щастие то въ сърдцата си, да се очистимъ отъ суетата, гордостта, самолюбие то, лжжата, подлостта, егоизмътъ, защото „щастие за егоиста нѣма. Радостта е непозната на самолюбеца“.

Живѣлъ нѣкога, говори една легенда, единъ човѣкъ на име Елиадъ. При всичкото изобилие на блага, той чувствувалъ душата си празна. Въ сърдцето му нѣмало миръ и спокойствие. Животътъ е, казалъ той, измама. Всичко въ него е преходно, неграино. Нѣма радостъ, нѣма покой. По-добре е човѣкъ да умре. Тъкмо когато такива черни мисли притискали душата му застава предъ него Божий пратеникъ.

— Животътъ е за тебе мжка — запиталъ Божиятъ вестителъ? Азъ искамъ да ти помогна, ето питие; то крие въ себе си целебна сила. Вземи пий и ще разберешъ сладостта на живота.

— Не, не ми трѣбва твоя цѣлебень балсамъ, заявилъ Елиадъ. Не да живѣя, а да умра искамъ азъ. Моята душа е болна.

— Туй питие има чудодейна сила. Вземи го! Ако не искашъ ти недей пи отъ него, но съ него помогни на другитѣ. Около тебе има много бедни, болни, нуждающи се твои братя и сестри, които очакватъ братска

ржка. Иматъ нужда отъ помощъ и съчувствие. Тѣмъ помогни. Тѣхнитѣ болки изцѣри. Тѣхнитѣ отчаяни сърдца подкрепи, после ако искашъ умри.

Елиадъ взелъ чудотворния балсамъ и почналъ да цѣри болнитѣ. Обикалялъ беднитѣ колиби и търсѣлъ захвърленитѣ тамъ нещастни страдалци. Той видѣлъ страшни болести и грозна мизерия. Сърдцето му се стопило отъ жалостъ по чуждата мжка и страдания. Но пжкъ неговитѣ сили се обновили. Духътъ му получилъ крила. Той изцѣрилъ много болни, протегналъ ржка на много бедни, обѣрсалъ много сълзи, внесълъ радостъ въ много огорчени сърдца.

И чудо сѣкашъ станало съ Елиада. Станалъ новъ човѣкъ съ нова душа. Болката на душата му изчезнала. Сърдцето му радостно затуптало. Забрвилъ грижитѣ за себе си. Грижитѣ по нуждающитѣ се отъ неговата братска помощъ, изпълнили гънкитѣ на душата му. И радостта, че той е полезенъ на своитѣ близки, всѣки денъ растѣла и пълнела неговото отзивчиво сърдце.

— Въ служението на своитѣ близки, Елиадъ намѣрилъ извора на собственото си щастие и радостъ.

Следъ време отново се явилъ сжщиятъ Божии човѣкъ и му казалъ:

— Ето трева; тя носи смъртъ. Сега можешъ да умрешъ, ако си недоволенъ отъ живота.

— Не! Слава на Бога! Азъ не искамъ сега смъртъта, извикалъ Елиадъ. Азъ вече разбрахъ смисъла и целта на живота.

И наистина, колко свята и полезна целъ — да облекчавашъ болкитѣ и страданията на братята въ Христа. Колко щастие и радостъ се криятъ въ непрестанитѣ грижи къмъ страдалцитѣ!

Хубаво би било и ние подобно на Елиада, съ цѣлебния балсамъ на своето сърдце да лѣкуваме болкитѣ на много души. Хубаво би било да протегнемъ и ние ржцетѣ си на много бедни и избѣршемъ много сълзи, защото действително тогава ще почувствуваме, че сме полезни на своитѣ ближни и като награда Богъ ще ни обдари съ вѣчното, възмечтано отъ сърдцето ни щастие. Тогава и ние като Елиада ще можемъ да извикаме:

— Слава на Бога! Азъ вече разбрахъ смисъла и целта на живота! Този е единствениятъ пжтъ къмъ човѣшкото щастие.

ПЕЧАТНИЦА

„ПРОСВѢЩЕНИЕ“

П. Зенгиновъ — Варна

Мирославъ.

Следъ Христа.

По аристократическия кварталъ на Александрия-Брухиумъ, изпълненъ съ величествени, разкошни дворци, тихо върви по направление къмъ морето, пустнатия на свобода Сабий.

Отъ гърдитъ му се изтръгна дълбока въздишка:

— Нима всичко е свършено? — тихо произнесе той, като че желаше да раздѣли своята скърбъ съ неподвижно разтилящото се предъ него море. Нима всички мои надежди и мечти се пръснаха, като лекитъ струи на дима, издигащи се къмъ облацитъ и изчезващи въ неизмѣрното пространство? Уви, никакви убеждения и доводи не можеха благоприятно да действуватъ на Даксиона: идолопоклонството пустна твърде дълбоки корени въ нейната душа. . . . Ние много се обичаме единъ други, но.. моятъ Богъ никога нѣма да бжде неинъ Богъ.

По странитъ на младежа се търколиха две горчиви сълзи.

Колко усилия се употрѣбиха, за да се построи щастието, което, обаче, само по една дума на Тимонъ, бащата на Даксиона, се разрушил!

— Или ти ще се откажешъ отъ Христа, ще станешъ вѣренъ поклонникъ на нашитъ милостиви богове, и тогава Даксиона ще бжде твоя, каза Тимонъ,—или пъкъ азъ ще те предамъ въ ржцетъ на проконсула, като членъ на вредната секта, и тогава ти ще загинешъ.

Избирай едно отъ двѣтѣ. Утре ще ми донесешъ отговоръ . . .

„Утре“ . . . Вече приближава да се разсъмне. Но що да се реши?

Нему, бедниятъ, пустнатъ на свобода, когото Тимонъ обласка и го направи свой домоуправителъ, нему предлагатъ ржката на първата красавица въ града и при това още и богатство и почести. Нима той ще се откаже отъ всичко?.. Но заради това трѣбва да се отрече отъ Оногова, Когото той счита за истинска Свѣтлина на живота и къмъ Когото се е обръщаль въ труднитъ минути на живота, Който изпълвалъ неговата душа съ спокойствие и търпение, Който разсѣиваль неговитъ съмнения О, не, не! Той никога нѣма да направи това, никога въ неговата душа мѣстото на Христа не може никой другъ да заеме.

„Азъ те обичамъ, — каза му днесъ Даксиона, — но ти ще бждешъ мой мжжъ само тогава, когато престанешъ да изповѣдавашъ тъмната християнска религия? . . . Христосъ или Даксиона . . . Нека най-после утре остриятъ орждия на мжченията да почнатъ да кжсатъ неговото тѣло — той нѣма да измѣни на Христа, въ Когото неговата душа ще намѣри вѣчно и блаженно успокоение.

Сабий падна на колѣне и почна да шепне молитва: той моли Христа да го укрепи на предстоящия подвигъ.

Бѣше обѣдъ. Горещитъ лжчи на африканското слънце парѣха. Улицитъ бѣха пусти. Въ това време градътъ бѣше сѣкашъ умрѣлъ.

Въ дома на Тимона, въ вжтрешния дворъ, всрѣдъ който стоеше потъналия въ растения и цвѣтя басейнъ, бѣше студено. На меки възглавници полулежеше Тимонъ. При него седѣше Даксиона. Тукъ редомъ стоеше триножникъ, върху който, съ едва уловимъ за око димъ пушеше кифи, обвѣвайки съ ароматна миризма Тимона и неговата дѣщеря.

— А где е Сабий? Защо той не идва? — каза Даксиона съ неудоволствие въ гласа.

— А ти, както се вижда, съ нетърпение го очаквашъ? — засмѣ се Тимонъ.

— Не него, а неговия отговоръ, — поправи Даксиона.

А-а! — проточи Тимонъ — но менъ се чини, че неговиятъ отговоръ нѣма да бжде приятенъ, нито на мене, нито на тебе.

Лицето на девицата излеко поблѣдне.

— Дано ме избавятъ милостивитъ богове отъ това! — извика тя.

— Тате, кажи: — нима могщитъ богове не могатъ да внушатъ на тоя безумецъ, че изповѣданата отъ него религия, следъ смъртъта, ще го заведе въ пѣкала?

Върху гладкото чело на Тимона се явиха голѣми бръчки, и той бавеше отговора си.

— Азъ не мога да ти кажа, — проговори той. — А ето и Сабий. . .

Даксиона изтрѣпна и издигна въпросителенъ погледъ къмъ приближаващия се младежъ. Лицето му говореше за твърда решимостъ.

На девицата болезнено се сви сърдцето.

— Е, упорити човѣче, какъвъ отговоръ ми донесе? — започна Тимонъ. Захвърли ли своитъ лудешки мисли отъ главата си? Казвай на що се реши?

Младежътъ твърдо отговори:

— По-добре смъртъ, отколкото да се отрека отъ Христа.

Като ужиленъ Тимонъ скочи отъ своето легло. Неговиятъ видъ бѣше страшенъ.

— Безумецо! — извика той, — какво говоришъ ти? Обмисли ли това преди да го кажешъ?

— Да, азъ всичко обмислихъ.

— Опомни се нещастнико! Нима не те мами красотата на Даксиона, богатството и славата? Нима заради Разпнатия, ти ще се откажешъ отъ всичко това? Помисли за Даксиона: ти ѝ нанасяшъ голѣмъ ударъ . . . И това заради всички наши грижи за тебе . . .

Сабий печално погледна девицата, върху лицето на която бѣше се разлѣла мъртвешка бледностъ.

— И тѣй твоето решение е неизмѣнимо? — попита Тимонъ, Сабия.

— Да! — твърдо отговори последниятъ.

— Стига да кажа само една дума, — сурово каза Тимонъ, — и ти ще бждешъ разкжсанъ отъ львоветъ. Но, азъ нѣма да направя това заради Даксиона . . . Иди си и се пази да не попаднешъ на пжтя ми! . . .

Тимонъ махна съ ржка и се облѣгна върху възглавницата. . .

— Даксиона, прости, — извика Сабий и тихо излѣзе.

Наскоро въ Александрия и нейнитъ околности между християнското население почна да се признася името на Сабия. Като праздниченъ день християнскитъ затворници очакваха деня, въ който Сабий отиваше при тѣхъ, утѣшаваше ги, помагаше имъ и споредъ силитъ си облекчаваше тѣхната участъ. Да помага на беднитъ и страдащитъ, ето каква бѣше целтъта му до последнитъ му дни.

За да се знае.

Преди нѣколко седмици ромънския народъ, по най-тържественъ начинъ отпразднува 50 години отъ смъртъта на голѣмия държавникъ Йоанъ К. Братияну, създателя на съвременна Ромъния. По този случай се написаха много интересни статии отъ голѣми общественици и се произнесоха много съдържателни и знаменателни речи отъ различни политически лица. Интересното въ случая е и това, че всички писачи и говорители, споменаха за Добруджа, тѣй като презъ времето на неговото управление като министъръ председателъ, Добруджа се даде на Ромъния въ замѣна на Южна Бесарабия.

Голѣмия ромънски журналистъ Р. Шеисану, въ в. „Универсулъ“, между другото пише: „най-тежката задача поставена на разрешение отъ правителството председателствувано отъ И. К. Братияну, презъ 1877—78 г. бѣ, връщането на Южна Бесарабия на Русия въ замѣна на Добруджа. За да си постигнатъ целитъ

тогавашнитъ руснаци ни предложиха следното: въ замѣна на Южна Бесарабия, да вземемъ линията Русе—Варна, като териториална компенсация, една голѣма парична сума и задължението да построимъ мостъ на Черна-Вода.

Въ разгара на войната, ни предложиха да вземемъ отъ България, която територия желаемъ?!

Сжщото това нѣщо се потвърждава и отъ новитъ документи, които сега се публикуватъ, като напр. Писмото на Графъ Суваровъ до лордъ Derby, съ дата отъ 8 Юний 1877 год., че на ромънитъ ще имъ се даде отъ българската територия, колкото щатъ. Съ други думи ромънитъ иматъ право и свобода да взематъ отъ България, колкото си щатъ земя.

И. К. Братияну по този поводъ, въ една своя речъ въ парламента каза: „въпрѣки, че ни се каза, че ако приемемъ размѣната, ще ни дадатъ отъ България колкото пожелаемъ“ Значи, ромънитъ сж получили отъ руснацитъ Добруджа, не защото е била ромънска или защото има ромъни или защото исторически нѣкога е принадлежала на Ромъния, а чисто и просто като компенсация срещу Южна Бесарабия.

„ Когато ни се даде Добруджа, Европа ни я даде отъ европейски интереси презъ 1878 год., защото ни мислѣха, че сме една героична нация и най-цивилизована въ ориента . . . (изъ сжщата речъ). Но никжде никога не споменава за нѣкакви исторически и етнографически права. Нека и това добре да се запомни.

Всичко това колко избличава напънитъ на ромънскитъ учени и историци, следъ 1918 г. да установятъ нѣкакви исторически или етнографически права надъ тая провинция.

Въ свѣта много скърби ще имате, но — дерзайте! Азъ победихъ свѣта!

Въ храма.

Останалъ като чуждъ между свои, Отъ грижитъ житейски подгоненъ, Потърсихъ срѣдъ тихитъ покои Утѣха въвъ домътъ, святъ, Господенъ.

Тука, предъ образа на Исуса, Застанахъ смирено въ самотата И, вмѣсто душевната покруса, Намѣрихъ отново красотата. . .

Внесоха на ржце пеленаче, Да го кръстятъ въ името на Бога, Сърдцето ми отъ милостъ ще заплаче, Предъ тайната падамъ въ изнемога.

Че новъ животъ катъ ручейче бликна Изъ недрата нѣкакви, незнайни, Просвѣтлень, иде ми да възкликна: Слѣпи сме предъ Божиитъ тайни! . .

Подиръ туй пристѣпятъ младоженци, Зачакватъ щастливи благослова, Глави имъ придържатъ свѣжи вѣнци, Символъ че поематъ участъ нова.

Пжтя имъ се вие подъ джгата На мечти красиви, многоцвѣтни, Далече отъ грижата, тжгата, Преживѣватъ радости трепетни.

Но ето пристига и разврзка На земниятъ този изворъ вѣченъ, Че край е на всичко смъртъта дрѣзка И че другото е блѣнъ суетенъ.

Донесоха единъ смъртникъ въ храма, Около му хора съкрушени, Гледатъ житейската мелодрама, Станали сж кротки, примирени!

Чакъ сега, предъ този край печаленъ, Въ лицето на всѣки братъ съглеждатъ Че тамъ нѣма ни лошъ, ни галенъ, Все предъ Бога равни се нареждатъ. . .

Напуснахъ храма съ облекчение И съ нова свѣтлина въвъ душата, Че Висшето благословение Еднакво е за вси въ небесата!

Ив. Казъловъ.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

Въ отговоръ на придружителната грамота, която Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ изпрати заедно съ свещеня огънь до Негово Величество Царя, се получи следната телеграма:

Негово Високопреосвещенство Варнен. и Преславски Митрополитъ

Й О С И Ф Ъ

Варна.

Двореца—София

Съ благоговѣние приехъ и отпавихъ за новоосвободенитъ земи запаления отъ Ваше Високопреосвещенство въ Божия храмъ на старо-престолния Преславъ свещенъ огънь, който ще стопля, освещава и обединява отново сърдцата и душитъ на цѣлокупния български народъ. Благодаря Ви сърдечно за прочувственото Ви писмо — адресъ, което придружаваше Божественя огънь.

Царьтъ.

На 29 май—Възнесение Господне — Епархийския Архиерей посети гр. Шуменъ, отслужи тържествена архиерейска служба, следъ която говори по случай храмовия праздникъ.

На 3.VI. Архиереятъ отслужи св. Божествена литургия, по случай храмовия праздникъ на манастиря Св. Константинъ, въ съслужение на градски клирици. Службата бѣ много добре посетена. Архиереятъ произнесе високо назидателно слово за деня.

На 7 юний—сжбота — въ 11 часа преди обѣдъ въ храма „Св. Николай“ — въ градъ Варна, Архиереятъ отслужи панихида за геройски загиналитъ български моряци въ пристанището на Пирея. Преди панихидата той произнесе силно вдъхновено слово, въ което между другото разви и следнитъ мисли: „Свѣтътъ изживѣва днесъ велики дни. Борбата, която се води е духовна борба. Тази борба е за повече свобода, за повече равенство и за повече щастие и свѣтлина. Тя се води отъ два героични народа: Германия и Италия. Да се вземе участие въ тази борба е святостъ, възвишенъ дългъ. Да умрешъ въ тази борба е не само подвигъ, но и велика саможертва — пжтъ къмъ безсмъртието.

Тѣ взеха участие въ създаването на тази нова епоха, въ създаването на новия човѣшки духъ.

Тѣ се жертвуваха за величието на България. Тѣ загинаха като герои светци. Тѣ сж безсмъртни.

Ние не трѣбва да проливаме сълзи на скърбъ и отчаяние за тѣхъ, а сълзи на умиление и гордость. Сълзи подходящи за безсмъртнитъ герои.

Поклонъ предъ тия храбри духове. Богъ да закриля останалитъ живи“.

Словото на Архиерея успокои дълбоко близкитъ на героитъ.

Настоящия брой прекрчва до вчерашнитъ изкуствени начертани въ Ньой граници. Минава и носи братски привѣтъ и искрени благопожелания на братята българи, православни християни въ Македония, Тракия и Западнитъ покрайнини.

Дано Богъ благослови и утвърди обединението на нашето племе, което, съ Неговата помощъ и подъ Неговиятъ заслонъ ще се отдаде на миренъ и творчески животъ и който въ основата си ще носи любовтъта къмъ Бога и Неговата правда.

На 19 юний сж свикани на околийска конференция всички свещеници отъ Варненската духовна околия.

На 10 юний Епархийския Архиерей отпжтува за София за да участвува въ заседанията на св. Синодъ

